

עפ"א 7262/09/23 - שפי - תעשיות אופטיקה בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

30 נובמבר 2023

עפ"א 23-09-2023 שפי - תעשיות אופטיקה בע"מ נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיא רון שפירא
מערערת שפי - תעשיות אופטיקה בע"מ
נגד מדינת ישראל
משיבה

פסק דין

בפני ערעור שהגישה המערערת, חברת למתן שירותים אופטומරיה בחיפה, על פסק הדיון של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופט אבישי קאופמן) בתיק ח"מ 22-01-32299, במסגרתו הורשעת המערערת בשבע עבירות של העמדת מכשול ברוחוב, בגין ל██יף 39 לחוק עזר לחיפה (שמירת הסדר והנקיון), תשמ"ב - 1981 (להלן: "חוק העזר"), בגין החניתת קלונൂית השיכת לחברה במקום חניה מוסדר ללא תשלום בסמוך לעסקה, תוך חסימת השימוש בחניות מהציבור הרחוב כדי לשמור את מקומות החניה ללקוחותיה. במסגרת גזר הדיון נגזר על המערערת קנס בסך 8,000 ₪ וכן חתימה על התcheinבות על סך 2,500 ₪ להימנע מהעבירה בה הורשעה במשך שנתיים.

הרקע לערעור ופסק דיןו של ביום"ש קמא:

המערערת הגישה בקשה להישפט על דוחות החניה שקיבלה בגין החניתת הקלונועיות במקומות חניה מוסדרים ללא תשלום בסמוך לעסקה וטענה כי קלונועית מוגדרת כרכיב מנoui בתקנה 1 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה") וכן אין מדובר במפגע כהגדרתו בחוק העזר ואין מניעה להחנות קלונועית במקומות חניה ציבוריים. ביום"ש קמא דחה טענה זו וקבע כי אמונה קלונועית מוגדרת כרכיב מנoui בתקנות התעבורה, אך תקנה 39(א) קובעת כי לא ינהג אדם בקלונועית בכיביש אלא לשם חצייתו. נקבע כי גם החניה עצמה היא חלק מהכיביש על פי תקנות התעבורה ואם הקלונועית לא נועדה לנסוע על הכביש, היא לא נועדה לחנות בו. מעמדה של הקלונועית זהה לכיסא גלגלים ומדובר בחפץ שאסור להניח במקום חניה. עוד נקבע כי גם אם הייתה מתקבלת הטענה כי קלונועית אחת נדרשת לצרכי תפעול החנות של המערערת, היא לא הסבירה מדוע נדרש שלוש קלונועיות בלבד לצורך תפיסת מקומות חניה. כמו כן, מנהלי המערערת הסבירו שיש קלונועית עמדת הטענה וחניה בטור החנות. لكن אין הצדקה בהעמדת שלוש קלונועיות שכל אחת תופסת מקום חניה נפרד.

טענות הצדדים:

המערערת טוענת כי מדובר ברוחוב עם מצוקת חניה קשה וחרף פניות רבות לעירייה להסדרת החניה, המשיבה טרם

עמוד 1

הסדרה את העניין. המערערת מחנה בכניסה לחנות קלנווית שימוש העובדים וכאשר מגיע לחנות ל��וח מבוגר או ל��וח עם ליקוי ראייה, המערערת מפנה לkekoch את החניה בסמוך לחנות וממנה את הקלנווית בחניה יותר רחוקה. נטען כי בימ"ש קמא הסכים שקלנווית היא רכב מנועי, אך הסתר על תקנה 39(א) לתקנות התעבורה הקובעת שלא ינוהג אדם בקלנווית בכביש אלא לשם חציתו וקבע כי אם קלנווית לא נועדה לנסוע בכביש היא לא רשאית לחנות בו. כן נקבע שמעמידה זהה לכיסא גלגלים שהוא חוץ שאסור להנich במקום חניה. נטען כי קלנווית היא רכב מנועי וכן אינה מתאימה להגדירה של "מפגע". כן נטען כי קלנווית היא לא כמו כיסא גלגלים שכן חיבטים להחנות אותה כדי להיכנס לבית עסק ועם כיסא גלגלים נכנסים לבית עסק ואין צורך להחנותו. נטען כי תקנה 39(א) אינה מתיחסת לחניה ואם המחוקק היה רוצה לאסור חניה של קלנווית בחניה ציבורית היה מסדריר זאת בתקנה. התקנות אינן אוסרות חניה של קלנווית בחניה ציבורית. ההגדירה של מפגע לפי חוק העזר אינה מתאימה לרכב מנועי וכן יסודות העבריה אינם מתקיים. מדובר בהליך פלילי והחוק צריך להיות ברור. אין חוק שמנועים שמירת חניה באמצעות רכב מנועי. חניה של קלנווית בחניה ציבורית אינה עבריה.

המשיבה טוענת כי המערערת ממשיכה לעשות דין לעצמה ולמרות התחייבות שהוטלה על ידי בימ"ש קמא היא ממשיכה לצבור קנסות ולהעמיד קלנווית בחניות. נטען כי העבריה לא מדברת בכלל על מפגע זהה יכול להיות כל דבר שעמידים אותו ברוחב. אסור להציב שם דבר על מנת לשמור חניה. המערערת מנכסת לעצמה חניה ציבורית. הם מעמידים את החוץ למטרה פסולה. החניה אמורה להיות פתוחה לציבור ללא תשומות. קלנווית של העסק יש עדמת טעונה שם היא יכולה לעמוד. המערערת מעמידה אותה בחניה ציבורית כדי לתפוס חניה לkekochות. החניה היא של כלל הציבור ולא ניתן להפוך אותה לחניה פרטית על ידי העמדת קלנווית או כל חוץ אחר.

דין והכרעה:

לאחר שבחןתי את טענות הצדדים, את המסמכים שהוצגו לעוני ואת פסק הדין של בימ"ש קמא, הגעתי למסקנה כי יש לדוחות את הערעור מהטעם שלא נפל בפסק הדין של בימ"ש קמא גם מצדיק התערבות.

בהתאם לסעיף 39(א)(3) לחוק העזר, "לא יניח אדם כל דבר ברחוב, לא יציבו, לא ישארו.... אלא אם כן דרוש לעשות כך לטעינת הדבר או לפרקתו, תוך כדי פריקתו או טעינתו ולא יותר מן הזמן הסביר הדרוש לכך, ועלא אם ניתן לכך היתר בכתב ומראש מאת ראש העירייה ובהתאם לתנאי התיירות".

המעערערת טוענת כי אין מדובר ב"דבר" אלא בכל רכב מנועי כהגדרתו בתקנות התעבורה וכן מותר להחנותו ברחוב במקומות חניה מוסדרים ללא תשומות. אין לקבל טענה זו. כפי שקבע בימ"ש קמא, אמנם קלנווית מוגדרת כרכב מנועי בתקנות התעבורה, אך תקנה 39(א) לתקנות התעבורה קובעת במפורש כי לא ינוהג אדם בקלנווית בכביש אלא לשם חציתו. כמו כן, בצדך נקבע כי גם החניה עצמה היא חלק מהכביש על פי תקנות התעבורה ואם הקלנווית לא נועדה לנסוע על הכביש, היא לא נועדה לחנות בו.

מעבר לכך, מהעדויות והראיות שהוצגו בפני בימ"ש קמא עליה במפורש שהקלנווית של המערערת מונחות במקומות החניה הסמכים לעסוק של המערערת על מנת לתפוס את החניה הציבורית לשימוש לkekochות המערערת. המערערת

אינה מכחישה זאת גם במהלך הטייעון שנעטן לפני. لكن אין מדובר בהנחת הקלוניות בנסיבות החניה לשם חניה אלא לשם תפיסת מקומות החניה לשימוש לקוחות המערערת. על כן, בצדק נקבע כי מדובר בהנחת חפץ ברוחו בניגוד לחוק העזר באופן מהוות "מכשול ברוחוב" על פי חוק העזר. הנחת הקלוניות בנסיבות חניה מוסדרים ללא תשלום לשם תפיסת מקומות החניה לצורך שימוש עלי ידי ל��וחות המערערת מהוות הנחת מכשול בדיק כמי שהנחת כל חפץ אחר לשם שמירת מקומות חניה ציבוריים לצורך שימוש פרטיה הייתה מהוות הנחת מכשול ברוחוב.

אשר על כן, לאור המפורט לעיל, אני סבור כי בנסיבות העניין אין מקום להתערב בפסק דין של בימ"ש קמא, אשר קבע כי המערערת ביצעה את העבירות של העמדת מכשול ברוחוב בניגוד לחוק העזר שבנדון ולתקנות התעבורה. יחד עם זאת, אני סבור כי יש מקום שהעירייה מדג לפרטן באמצעות הקצת מס' מקומות חניה ללקוחות של המערערת, אם באמצעות סימון מקומות החניה ושיכום ללקוחות העסק של המערערת או באמצעות הקצת מקומות חניה שבהם ניתן להשתמש בזמן קצוב או בכל דרך שתאפשר ללקוחות של המערערת להשתמש במספר חניות סמוכות לבית העסק של המערערת. בכפוף לאמור לעיל, הערעור נגד פסק הדין של בימ"ש קמא נדחה.

בד בבד עם דחית הערעור אוסיף כי ראוי שהצדדים יבווא בדברים להסדרת המזקקה עליה הצבעה ב"כ המערערת וכן מנהל המערערת. נראה כי יש מקום לבחון את האפשרות, על רקע נתוני הסביבה כפי שנעטן בפני, להקצות לumarערת מקום חניה שיישמר עבור לkekוחותיה (בכפוף לתשלום מטהיים, או כל תנאי אחר) ובדרכ זו ליתר את הצורך של החנית רכב המותר לנסיעה בכਬיש במקום בו צולמו הקלוניות. זאת כאשר מוסכם כי החנית הקלוניות מתבצעת אך ורק כדי לשמר על מקומות חניה עבור לkekוחות החנות. ככל שיש צידוק כלכלי להסדרת חניה עבור לkekוחות החנות, ובעיקר אלו המוגבלים בניידות או כאלו שיש להם קשיים אחרים מחמת גיל או בריאות (כפי שנעטן בפני) נראה שיש מקום לפרטן שגם הוא יהיה על בסיס כלכלי, יסיע בידי המערערת ולא יפגע הציבור הרחב. ראוי כי הצדדים יבחנו את האפשרות להסדיר את הבעיה, ולא בדרך של הפרת חוקי החניה וההסדרה העירונית.

יש להעביר עותק לב"כ הצדדים ולתיק בימ"ש קמא.

נתן היום, י"ז כסלו תשפ"ד, 30
נובמבר 2023, בהעדר הצדדים.

רון שפירא, נשיא